

AUGUSTIN

Zpravodaj farnosti svatého Augustina v Brně

leden 2019

Adventní a vánoční střípky

O třetí adventní neděli nám donesly skautky betlémské světlo.

foto: Jakub Šebek

V poslední době víc vypomáhám u dominiánků ve Střelcích. Před cestou k autu vždy zajdu do kaple pokleknout, pozdravit Pána. Co to? O půl sedmé ráno je kaple plná dětí a jen se šeptá! V naprosté tmě, jen s plamínky v bělostných lucerničkách právě vycházejí i s otcem Josefem a ministranty do kostelní lodi na roráty. Advent u nás, to je zážitek nad zážitky.

(omh)

Nejvíce mne v adventním čase naplňuje, když slyším píseň: Dej rosu, nebe nad námi... zavřu oči a v tichu naslouchám. To mi dává sílu.

(Radka Šťastná)

S manželem jsme se shodli na tom, že se nám letos nejvíce líbilo, že jsme se setkali se spoustou blízkých. Jinak mám ale každý rok na adventu moc ráda, že střed města voní.

(Gábina Klačková)

Můj advent u Sv. Augustina je neodmyslitelně spojen s rorátním zpěvem na konci každé ze čtyř adventně nedělních mší. Vzpomínám na vrcholně profesionální výkony Jakuba Tučka, dnešní interpret má zase roztomilý brněnský akcent. Je to krásné a povznášející.

(Leonard Boček)

Advent i Vánoce – období, které se každý rok opakuje a nikdy se neomrzí, vzájemně se snažíme smířit, odpustit si, přijmout jeden druhého, přejeme si navzájem vše dobré. Všechno toto vnímám vlastně jako projev a přání Boží lásky a blízkosti. V rodinách našich dětí a vnou-

čat začal advent radostně příchodem Mikuláše jak v našem kostele, tak doma. Bylo milé pozorovat, jak se děti snaží „obstát ve zkoušce“, aby se dočkaly očekávané odměny. V naší rodině máme rádi hudbu, proto vnučky navštěvují rády i dětské chrámové sbory naší farnosti a účastnily se i vystoupení na první adventní neděli. Nejstar-

ší vnučka si pak během adventu ještě zahrála na flétnu na předvánočním koncertu dětí mimo naši farnost. Největším osobním zážitkem letošní adventní doby a Vánoc pro mě, mého manžela a nejstarší dceru však byly zkoušky našeho chrámového sboru (který s manželem navštěvujeme již 12 let), pod obětavým a milým vedením p. prof. P. Kyncl, a naše osobní účast při přednesu České pastorální mše „Půlnoční“ od Jana Jakuby Ryby na půlnoční mši svaté.

(Marcela Bednaříková)

S manželem jsme se zeptali našich dcer, Anežky (8 let) a Alžbětky (5 let), co se jim letos na adventu v naší farnosti nejvíce líbilo: „Nejvíce se mi líbila adventní plavba. Ta mapka s lodí byla super!“ (Anežka) „Mně se zase moc líbí, jak ve sborečku zpíváme koledy.“ (Bětko) „To je pravda, já se letos už ve sboru pro větší děti naučila spoustu nových a krásných koled.“ (Anežka) „Mně se zase taky moc líbil Mikuláš, jak letos přišel dřív, byl to úplně první Mikuláš ze všech!“ (Bětko) A co se líbilo nám dospělým? Užili jsme si všechno, ale je pravda, že nejkrásnějším zážitkem je pro nás vždy farní hudba. Ve Smíšeném chrámovém sboru mám rodiče a sestru, moc ráda si je vždy poslechnu. Srdcovou záležitostí, díky dětem, jsou však dětské sbory. Bez dětských koled, ale i bez koled, které si sami zazpíváme spolu s ostatními farníky při mši, si Vánoce už nedokážeme představit.

(Havlíčková)

Slovo úvodem

Milí farníci,

před několika dny začal nový kalendářní rok 2019. A vždy, když se něco nového začíná, tak to s sebou nese na jedné straně pozitivní očekávání a představy, ale na druhou stranu také obavy z toho, co by se mohlo stát. Zkušenost říká, že s přibývajícím věkem obvykle začínají převažovat obavy a strachy z budoucnosti.

My křesťané jsme a máme být lidmi naděje. Věříme, že Bůh je všemohoucí a má všechno pevně ve svých rukách, že se nemůže stát nic, co by nedopustil, co by nějakým způsobem nezapadalo do Jeho plánu se světem. Proto bychom se neměli poddávat chmurám a děsit se různých katastrofických scénářů, neměli bychom se bát budoucnosti, ale měli bychom s radostí a vděčností žít přítomnost, každý den, který nám Bůh dává.

Každý začátek je příležitostí něco se sebou udělat, něco ve svém životě změnit k lepšímu. Bylo by fajn, kdybychom v tom novém kalendářním roce více „zapracovali“ na našem duchovním životě.

Člověk je zvláštní tvor, zvládne přežít v různých vnějších podmínkách, i velmi nepříznivých. Vydrží teploty od -50 do +50°C. Ale jakmile se jeho vnitřní teplota změní o víc jak o stupeň či dva, je zle.

Podobné je to i s naším duchovním životem: pokud je náš vnitřní život stálý, vyživovaný pravidelnou modlitbou, pravidelnou účastí na mši svaté, pravidelnou svátostí smíření, nezáleží tolik na tom, kde se zrovna nacházíme, jaké jsou vnější podmínky, abychom nejen přežili, ale žili plnohodnotný a radostný život. Jakmile ale to jde s naším duchovním životem z kopce, tak začíná být zle, nejsme spokojeni a šťastní, i když máme ty nejlepší vnější podmínky.

A tak kéž nám Bůh pomáhá, abychom s Jeho pomocí začali a prožili ten nadcházející rok co nejlépe, abychom využili čas, který nám Pán dává, k prohloubení svého vztahu s Ním i mezi sebou navzájem; abychom ten nový rok vzali jako příležitost začít znovu a lépe.

o. Josef Novotný

Stalo se

V neděli 2. 12. v 16.00 na faře proběhla přednáška „Děti a svět online“.

Adam Grůza z naší farnosti přijal 8. 12. v klášteře Sept-Fons kněžské svěcení. U nás v kostele bude slavit svoji „primiční“ mši svatou v neděli 24. 2. 2019 v 11.00 hod.

V neděli 16. 12. byl za doprovodu farních dětských sborů rozsvícen vánoční strom před kostelem. Následovalo Adventní rozjímání s gregoriánským chorálem, kterým byla ozvláštněna i večerní mše svatá.

Každý čtvrtek po rorátních mších svatých se uskutečnily společné farní snědaně.

Děti úspěšně absolvovaly adventní plavbu a pomocí mapy, loďky a s kartami adventních výzev dopluly do Betléma.

Augustinští skauti opět během Štědrého dne roznesli Betlémské světlo do domácností.

Senioři si na svém setkání užili vánoční atmosféru včetně společného zpívání koledí.

Na svátek sv. Jana Evangelisty bylo zehnáno víno.

Děkujeme všem farníkům, kteří chystali snídaně po rorátních mších svatých, a také dalším, kteří uklízeli a chystali kostel na vánoční svátky, připravovali vánoční liturgii, přispěli k hudebnímu doprovodu nebo se jakkoliv jinak zapojili k organizaci a průběhu vánočních svátečních dnů ve farnosti.

Pokřtěni byli:

30. 12. Julie Raputová

Zesnuli:

1. 12. doc. Ing. Oldřich Kilián, CSc.
3. 12. Jarmila Dreslerová

Zaznělo v kázání

Ke svým atributům dnes přidejme také atribut laskavosti, úcty a naslouchání. To vše ať je překryto velkým pláštěm radosti. Víím, komu jsem uvěřil, a víím jak na to. (omh)

Maria toho příliš nenamluví. Jen jednou k něčemu vyzývá: Dělejte, co vám Ježíš říká. (ojn) =mš=

...pokračování ze str. 1

Moc se mi líbilo po Vánocích setkání s ostatními seniory, kdy jsme zpívali krásné koledy. Zpívání bylo bezprostřední a od srdíčka.

(Jolana Šlechtová)

Co mi udělalo radost během poslední doby?

Škoda že otázka nezní opačně. Negativa ale jaksi nepatří k adventu či Vánocům. Advent jsme absolvovali s manželkou – i „díky“ zbytečné

poznámce jednoho z našich duchovních – denní účastí na rorátech raději u salesiánů. Moc se nám tam líbily dětské roráty. Jednak tam bylo – což je vždy radostné – dětí jako smetí, hlavně ale pro obsah homílie, s velice působivým propojením světla dětských lucerniček se světlem, které si mohou a mají děti odnášet ve svém nitru z kostela a které je má alespoň v něčem odlišovat od ostatních. Přitom jsme si silně uvědomili, že tento apel platí úplně stejně, ba mnohem víc, i pro dospělé. A tak se člověk znovu „nakopnul“ k něčemu, v čem už časem trochu, a možná nejen trochu, polevil.

(Jan Beneš)

Vidět muže od hlavy k patě v růžové se moc často nestává. I při samotné představě se mnohým automaticky vykouzlí úsměv na tváři, že :-). Musím proto ocenit odvahu našeho faráře obléci takový liturgický oděv, který umocní označení 3. adventní neděle jako radostné (Gaudete). Nutno ocenit, že mnozí z farníků i farníků jej v tomto ohledu nenechali samotného. Při letmém pohledu kostelem se tam leskly růžové šatičky, šála, ale i ponožky, motýlek nebo košile u pánů.

(jo)

Mně se nejvíc líbilo rozsvěcování stromu. Jak jsme zpívali. Nejradši mám písničku Moje malé světýlko.

(Anička Konečná, 7 let)

Já mám advent celkem paradoxně spojený hlavně s koledami. Ač už se tak mladá necítím, zpívám ve Sboru mladých, a tak jsem se účastnila intenzivního nacvičování na Vánoce. Dcerka zase zpívá ve Sborečku a doma si prozpěvuje písničky, které se učí tam. Na sboru je nejlepší to, že vám melodie z páteč-

Dětský sbor zazpíval na Boží hod vánoční.

foto: Jakub Šebek

ního nacvičování uvíznou v uších na celý týden. Takže místo, aby vás v hlavě otravovala nějaká odporná odrhovačka, kterou jste zaslechli v rádiu, prozpěvujete si neustále něco z repertoáru. Zajímavé je, jak se taky člověku vyvíjí vztah ke skladbám během nácvičování. Ze začátku je takový chladný, jako že to asi bude dobrý, ale vlastně nic moc, a postupně si říkáte „wow, to bude nádhera“. Když jsme pak na posledních zkouškách nacvičovali i s houslemi, flétnou a violoncellem, přála jsem si, aby zkouška pokračovala dál a dál, jak to bylo pěkné. No a pak jsem tříadvacátého lehla s chřipkou a Vánoce prožila v posteli. Ještě že jsem si u toho mohl prozpěvovat naši nejzvláštnější koledu „Ach, můj Bože, čím dál hůře, copak dělat mám? Já nebožák, chromý valach, pozůstal jsem sám.“

(hk)

Pokaždé mě dojíímá adventní zpěv „Rosu nám dejte nebesa“. Vzpomínám při něm s vděčností na p. Dvořáčka ze Starého Brna, který mně před smrtí tento zpěv ručně opsal na arch notového papíru. Otec Kabrda se jednou zmínil, že shání noty a text, který se na Starém Brně zpíval v kapli na rorátech – a tak se dědicství po p. Dvořáčkovi dostalo k nám do farnosti. Vzpomínám zejména na předvánoční koncert v neděli v Besedním domě, ale největší radostí bylo nakonec setkání s dětmi a jejich rodinami v průběhu Vánoc.

(Petr Homola)

Největší radost mi v průběhu adventu přinesl projekt Ježíškova vnučata. Upřímně mě těšily všechny zprávy o lidech, kteří plní přání seniorů v domovech, a radosti z toho vzešlé. Naše děti asi nejvíce potěšily roráty se společnou snídání.

(Helena Jílková)

Představujeme naše kněze: Jaroslav Trávníček

Motto:

*Když zpomalíš, oni zůstanou stát.
Když se sám znechutíš, jim poklesnou ruce.*

*Když nasadíš, oni budou běžet.
Když nabídneš ruku, oni dají život.
Když se modlíš, oni budou svatí.
Don Bosco*

Otec Jaroslav Trávníček zasvětil podle vzoru sv. Jana Bosca svůj život mládeži, pracoval jako učitel, jezdil na tábory, byl jedním ze zakladatelů a realizátorů Salesiánské školy animátorů. (Animátoři po skončení 3letého kurzu vykonávají dobrovolnou službu v duchu Dona Bosca, pomáhají v oratořích, vedou tam kroužky, připravují tábory, pomáhají druhým a svým chováním a příkladem jsou i vzorem pro mládež.)

Od září 2018 se stal školním kaplanem v Cyrilometodějské církevní základní škole i v Cyrilometodějském gymnáziu a střední odborné škole pedagogické v Brně, kam se vrátil po zastaveních v několika farnostech, poslední bylo v Praze.

1. Končí nám vánoční doba. Vzpomenete si na Vaše nejkrásnější Vánoce v době dětství či mládí?

Úplně „nejkrásnější“ v paměti nemám. Jako kluk jsem se těšil na každé Vánoce. Ten „kluk“ jsem pořád, jen zrcadlo (a rodné číslo) tvrdí, že ne. Vánoce jsou pro mě nejkrásnějším obdobím roku.

2. Kdo nebo co mělo největší vliv na Vaše rozhodnutí stát se knězem?

Kněží, se kterými jsem se ve svém životě potkal. Za mého ministrování v raném mládí to byli Michal Špaček a František Koutný, kteří u nás byli jako kaplani a já s nimi prožil první svaté přijímání. Když jsem byl na vojně v Českém Krumlově, tak to byl Venda Zboron, tehdy karmelitán. Později jsem si uvědomil, že to byla také atmosféra v mé rodině, kdy si rodiče kněží vážili a měli s nimi vřelý osobní vztah. V této atmosféře jsem vyrůstal.

3. Pocházíte z Hodonína, města v blízkosti hranice se Slovenskem. Cítíte se i po rozdělení našich zemí jako Čechoslovák? Je Vám něčím Slovensko blízké?

Jako Čechoslovák moc ne. Jsem z Podluží, tam je moje srdce nejvíc doma. Na

Salesián Jaroslav Trávníček

foto: Josef Přehnal

Slovensko jsme často jezdili s rodiči na dovolenou a kus jsme procestovali. Slovensko se mi líbí a prožil jsem tam mnoho krásných okamžiků a rád se tam vracím, když je příležitost.

4. Navštěvujete se i s bratry salesiány ze Slovenska? Spolupracujete nějak spolu?

Se slovenskými spolubratry se moc nevidíme. Ne že bychom nechtěli, ale prostě se pracovně nepotkáváme. Není v tom žádný negativní úmysl, prostě není moc příležitostí. S některými jsem se setkal osobně a také jsme některá místa navštívili, abychom poznali, jak tam působí. Nějaká konkrétní spolupráce ale moc není.

5. Slováký region je plný zpěvu. Co Vy a hudba?

Mám vystudovaný kontrabas (12 let ZUŠ), hrál jsem jako kluk v cimbálce a v komorním orchestru. Slovákou hudbu a folklór miluji. To je srdeční záležitost. Dnes už ale aktivně moc nehraji. Nemám příležitost – jako kněz jsem většinou u oltáře. Být členem scholy, když pak s ní nemůžete hrát, není moc smysluplné. Když jsme někdy s kamarády na dovolené a vytáhnou se nástroje, tak si rád zahraju. To je ale jen náhodné.

6. Několik let jste byl školním kaplanem v Praze, od září 2018 působíte v této funkci v obou církevních školách v Brně. Myslíte, že je rozdíl ve spolupráci mezi věřícími dětmi a jejich rodiči tady a v Čechách?

Mezi dětmi rozdíl není. Ty jsou v ČR více méně stejné. Jsme přece jen poměrně

malá země. Mezi rodiči taky ne. Přístup rodičů ke škole je u nás (někdy bohužel) také stejný. Spíše je rozdíl mezi pojetím církve jako společenství tady a v Čechách. V Čechách je věřících podstatně méně, a tak jsou většinou více aktivní ve své (na Moravu) malé farnosti, a těch, kteří „chodí“ a jinak se do života farnosti nezapojují, je daleko méně. To je moje osobní zkušenost – chápu, že se nedá generalizovat.

7. Jezdíte s mladými i do přírody nebo v létě na tábory?

Ano, stále. Když jsem si to nedávno zhruba procházel, napočítal jsem přes 300 táborů a různých pobytových akcí s dětmi a mladými, které jsem za svůj život absolvoval. Škola je velmi živý organizmus a stále se v ní něco děje. Každý ročník se těší na „svůj“ termín lyžáku, vody, cyklo, výletu... Pokud mi to zdraví dovolí, jsem stále při tom. Kdyby to šlo, bydlel bych někde daleko od města v přírodě. Což ale u nás nejde, a tak vyrážím do přírody i sám, jak jen to je možné.

8. Vaše školní mše jsou plné radosti a pohody. Je na Vás vidět, že jste salesián, máte k dětem a mladým velmi blízko. Chodí za Vámi pro radu děti i mimo školu?

Zatím ne. Jsem tady jen krátce – od září, a tak mě vlastně nikdo mimo školu moc nezná.

9. V Brně jste jako kněz působil již před několika lety. Je Vám Brno něčím blízké? Kam rád v době volna chodíte?

Jako kněz ne. Kdysi – před více než 20 lety jsem byl jako mladý salesián – student v Brně-Lišni. Tenkrát jsme tam s Jirkou Veselým začínali v likusáku a místo pro nové středisko bylo jen velkým snem. Dnes už to stojí. To je ale už moc dávno a asi si to nikdo nepamatuje. Moc života jsem ale v Brně neprožil, mluvit tedy o vztahu nejde. Uvidíme, jak dlouho mě tu představení nechají.

Pokud mám volno, tak vyrazím do přírody. Na kolo, kajak nebo pěšky. A v zimě na lyže. Bez přírody bych asi zahynul.

Děkuji Vám za rozhovor a přeji Vám všechno dobré. =jš=

Farní diář

7. 1.	19.00 hod. Tříkrálový benefiční koncert
12. 1.	14.30 hod. Setkání seniorů – parafinové zábaly
13. 1.	10.10 hod. Začátek přípravy na 1. sv. přijímání
2. 2.	7.00, 18.00 Svátek Uvedení Páně do chrámu – Hromnice

Pravidelné bohoslužby:

pondělí 7.00 hod.
 úterý 18.00 hod.
 středa 8.00 hod. (školní), 18.00 hod.
 čtvrtek 18.00 hod.
 pátek 18.00 hod.
 sobota 7.00 hod.
 neděle 7.00, 9.00, 18.00 hod.

Velká rodina malých dárců se rozrůstá

V neděli 23. září 2018 zazněla v brněnské diecézi výzva otce biskupa Vojtěcha, ve které pozval věřící, aby svou zodpovědnost za život diecéze vyjádřili také tím, že se stanou donátory fondu PULS, jehož posláním je hmotně podporovat kněze a pastorační. Během dvou následujících měsíců přibýlo do velké rodiny malých dárců téměř 600 nových donátorů, a to jak jednotlivců, tak celých rodin.

„Nárůst počtu donátorů se projevil i na výši přijatých darů. Jen za měsíc říjen a listopad činily dary donátorů více než 2,1 milionů korun,“ říká P. Pavel Kafka, správce fondu PULS. „Ochota darovat je především projevem odpovědnosti a nasazení se pro budoucnost diecéze, proto je tato rostoucí velká rodina malých dárců přínosem daleko přesahujícím celkovou výši jejich darů. Zájem o rozvoj života diecéze projevili donátoři také zapojením se do internetového hlasování, kde ze tří pastoračních projektů vybrali projekt ‚Vstupy do škol‘, který bude z prostředků PULS v roce 2019 podpořen,“ dodává P. Kafka.

Všem donátorům děkujeme a brněnské diecézi přejeme, aby se jí ve velké rodině malých dárců co nejdříve narodil třítisící donátor.

Více <https://fond.biskupstvi.cz/>

Světci z presbytáře

I když chodíme do kostela pravidelně, i když je mnohým velmi blízký, víme, co vše se v něm nachází? Jak a čím k nám jednotlivé jeho prvky promlouvají a proč tam jsou? Ne vždy a ne vše. Rozhodli jsme se tedy v následujících číslech Zpravodaje věnovat pozornost těmto „výrazným detailům“, které nás zde obklopují. Začneme tím, co máme před očima nejčastěji, tedy vitráží v presbytáři. Anežka Trumpešová (s. Stanislava) ve své knize, věnující se naší farnosti, píše: „Vysoká okna presbytáře zdobí figurální malba podle návrhu prof. Františka Süssnera. Kompozice zobrazuje Nejsvětější Trojici, od které sv. Augustin čerpá moudrost a víru. Výkladu naslouchají vpravo stojící jeho matka sv. Monika, sv.

Mikuláš Tolentinský a sv. Klára z Montefalka. Vlevo je vyobrazen sv. Tomáš – biskup z Villanovy, sv. Jan Fakundus a sv. Rita z Kassie, tedy význační světci augustiniánského řádu.“

Funkcionalistický skvost byl zasvěcen sv. Augustinovi, patronovi jeho zakladatelů, bratří augustiniánů, zrovna když si připomínali 1500. výročí jeho úmrtí. O Svaté Trojici Augustin rozjímá 20 let a napsal o ní 15 knih. Sv. Augustin vzhlížející ke Svaté Trojici proto dominuje ústřednímu oknu presbytáře. Jeho život je obecně známý, stejně jako obdivuhodná vytrvalost modliteb sv. Moniky, která je v okně situována do jeho blízkosti, proto se příště zaměříme na ostatní, méně známé světce z presbytáře. =ojn, jo=

Vitráž kostela

foto: ojn

Velký projekt míru

Svatý otec František vydal začátkem srpna poselství k 52. Světovému dni míru. Z něj vybíráme úryvek z kapitoly Velký projekt míru, který nám může být inspirací pro tento rok. Celé poselství je zveřejněné např. na stránce cirkev.cz.

„Mír znamená obrácení srdce a duše – a lze snadno rozpoznat tři neoddelitelné rozměry vnitřního i společenského míru:

- mír se sebou samými tím, že zavrhneme neústupnost, hněv a netrpělivost a – jak radil sv. František Saleský – bude-

me ‚trochu vlídní sami k sobě‘, abychom nabídli ‚trochu té vlídnosti druhým‘;

- mír s druhým člověkem: se členem rodiny, přítelem, cizincem, chudým, trpícím...; tím, že budeme mít odvahu se s ním setkat a naslouchat poselství, které s sebou přináší;

- mír se stvořením tím, že budeme objevovat velikost Božího daru a ten díl odpovědnosti, který připadá na každého z nás jako na obyvatele světa, občana a strůjce budoucnosti.“

převzato z cirkev.cz